

Надежда Захариева

Равновесие

В твоя поглед внезапно се стъмва.
Бръчка мълния собира за миг
двете вежди. И бурята гръмва.
И настига ме първият вик.
Върху мене, във малката стая,
гръм след гръм пада по-страховит,
но спокойно ги срещам, че зная –
не на мен, на света си сърдит.
Викай! Викай! Излей си душата!
Вън не може – крещи у дома!
Изсипи върху мене вината
на голямата лоша земя!
Звярът-мъка, старателно скриван
от света, тук без страх отключи!
Викай! Викай! Пред други не бива!
Но пред мене недей да мълчиш!
Аз безропотно ще те изслушам.
Викай! Кряскай! Обиждай! Вилней!
На човека му трябва отдушник –
насъбраното зло да излей.
Злото ти да преглътнеш не можеш.
Не е залък то, знам, за мъже.
Викай! Кряскай! Обиждай! Убождай
с думи, с поглед, със мисъл, със жест!...
Е, какво... Тъй ще минем през дните
със неравен, но все пак общ ход.
...Всички бури в света гръмовити
имат своя тих гръмоотвод...

КРАЙ

© 2001 Надежда Захариева

Източник: Словото
Набиране: Таня Николова

Публикация

Дамян Дамянов, Надежда Захариева. Ти и Аз. Издателско ателие Аб, С. 2001. ISBN
953-737-241-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8657>]